

Princippet har den ærede Finansminister ikke udtalt sig imod det. Hvis der altsaa om denne Sag kan opnaas Enighed mellem Rigsdagens to Ting, saa foreligger der for mig intet, som berettiger til at antage, at ikke ogsaa Ministeren kan slutte sig dertil. Om der kan opnaas Enighed med det andet Ting om denne Sag, bliver et Spørgsmaal for sig. Men det ærede Medlem maa ikke falde i Forundring over, at jeg siger: Kan der ikke opnaas Enighed med det andet Ting, bliver der ikke noget ud deraf. Thi det er noget, som forsætningsmæssig gælder om enhver ny Bevilling, som enten af dette eller af det andet Ting sættes ind paa Finansloven.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg vil blot udtale, at det forekommer mig, at den ærede Ordfører tager fejl, naar han udtalte, at der i Teksten af den Anmærkning, som her er sat ind paa Finanslovsforslaget, kun er peget paa et Beløb lig med Land- og Vigningsstattsens Beløb; thi der staar jo netop udtalt, at det er Land- og Vigningsstaten med den der anførte Undtagelse, som overgaar for kommende Finansaar til Kommunerne, til hver med den i samme faldne Stat. Det kan ikke paa en bestemt Maade være udtrykt, at der paa Finansloven ind sættes en Forandring af en alt bestaaende Stat; og det er det, jeg tror, man, set fra et statsretligt Standpunkt, ikke kan billige. Men i øvrigt vil jeg ikke tilbageholde den Udtalelse, at jeg, som alt før anthyd, finder det aldeles utilraadeligt at gaa denne Vej. Naar den ærede Ordfører synes at mene, at det kun sker halvt afademist for at høre Landstingets Mening om Sagen, er det jo rigtignok noget ganske andet og mindre. Det viser, at den ærede Ordfører ikke selv har videre Tro til Sagens Fremme, og Sagen antager derved ganske vist en aldeles ustyldig Karakter.

Ordføreren (C. Sage): Ethvert Forslag om en ny Bevilling, der ind sættes paa Finansloven her i Tinget, gaar til Landstinget for at høre ogsaa dette Tings Mening. Ethvert saadant Forslag om en ny Bevilling er en lige saa skyldig og lige saa ustyldig Ting som det, der her tales om.

J. Sage: Maa jeg blot til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) bemærke, at formelt har jeg aldrig bestridt, at man kan sætte den Slags Ting ind paa Finansloven, men reelt har jeg blot villet hævde — og det ærede Medlem har heller ikke godtgjort det modsatte —

at det ikke kan sættes ind uden at bringe en fuldstændig Forvirring ind i alle bestaaende Forhold, og det har man ikke Lov til at gøre saaledes lejlighedsvis, man maa dog kunne overse, hvad Resultatet bliver. Jeg tillod mig før at spørge det ærede Medlem — og det har han ikke besvaret — hvorledes en Dagløn af mindst 3 Kr. over hele Landet skulde kunne stemme sammen med hele det nuværende Aktorarbejde, om de nuværende Aktorer skulde gøres om derefter, og hvorledes det saa vil stille sig. Dette Spørgsmaal maa det ærede Medlem dog have overvejet, og dertil fordres ganske vist en hel Del forskellige Oplysninger. At stille et Beløb til Disposition for Statens Administration, et Beløb, som skal anvendes paa en saadan Maade, at det fuldstændig fuldkaster de Arbejdsbetingelser, hvorunder der overhovedet arbejdes, det er virkelig noget, der kræver Oplysninger og Forudtæninger, det kan det ærede Medlem ikke komme bort fra ved at sige, at man stiller det til Disposition, og saa maa Administrationen se at faa det til at laa til. Nej, naar man betaler det Arbejde, som i Grunden er mindre værdifuldt end et andet, med den dobbelte Løn, saa er man inde paa en fuldstændig Forvirring, og det ærede Medlem kan ikke slippe ved at komme med et saadant Forslag som dette her. Jeg har hævdet, at vil man gaa den Vej, som det ærede Medlem vil gaa, for at sikre Arbejderne en bestemt Dag- og Ugeløn — det vil jo i Grunden sige en bestemt Aarsløn — saa maa man gøre alle Daglejerne, de saakaldte „fri“ Arbejdere — det er jo det Ord, man bruger for at betegne, at de komme i Dag og gaa igen i Morgen — til Statsembedsmænd. Paa anden Maade kan det ærede Medlem ikke komme til at sikre dem.

M. Klausen: Over for den ærede fidsste Taler skal jeg gøre opmærksom paa, at Staten ikke vil komme i noget som helst vanskeligere Forhold her end det, hvori mangfoldige private Arbejdsgivere nu befinde sig. Det er jo nu saaledes i mange private Virksomheder, at nogle Arbejdere arbejde paa Akkord, andre paa Dagløn, men hvor der er Tale om en Akkord, er der gerne vedtaget en Bestemmelse om, at man garanterer dem Daglønnen gennem Akkorden, altsaa Akkordbestemmelsen skal være af en saadan Bestaafenhed, at Arbejderen derved i det mindste kan tjene den almindelige Dagløn. Det samme maatte ogsaa let kunne gennemføres her; jeg kan ikke tro, at det skulde være saa vanskeligt. Det drejer sig ikke her om kunstige Regler, som det er vanskeligt at